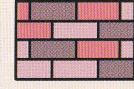
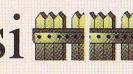

Prostia omenească

Într-un de oameni gospodari,

sat
cu de și trainice de lemn,
case căramidă garduri

era odată un om care, însurat fiind,

trăia sub același cu soacră-sa.
acoperiș

Nevasta lui, care avea mic, era
copil

cam proastă. Iar soacră-sa era la fel:

credea că sunt făcuți din vată de
norii

zahăr și că pe alte meleaguri trăiesc

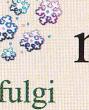
 cu coarne. Într-o zi, omul își
capre trei

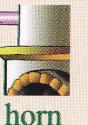
încăltă și ieși din casă. Nevasta lui

opincile

scăldă , îl înfășă în și îl puse în scutece

Răsuflare pentru oameni și cărți

leagăn lângă , căci era iarnă și ningea cu mari. Deodată, femeia se porni pe plâns:

— Dacă se suie pe , o să trântească drept în capul și o să mi-l omoare!

Mama ei, care torcea după , azvârli din și furca din brâu cât colo și, cu pironiți la de pe și cu încleștate, începu să verse

si ea de sărea **cămașa** de pe dânsa.

Tatăl intră pe și, aflând totul, se
cutremură ca un lovit de .

— Proști ca voi n-am mai văzut,
aveți minte până la genunchiul .

De-oi găsi mai proști decât voi, m-oi
mai întoarce la și la mea, iar de

nu, ba.

Omul își luă și plecă în lume.

În drumul său, întâlni un om care ținea
un gol cu gura spre , apoi intra

